

Una veu que crida en el desert. 3r Diumenge d'Advent

Dll, 15/12/2014 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

3r Diumenge d'Advent. Cicle B

Barcelona, 14 de desembre de 2014

En aquest fragment evangèlic queda ben clar que l'ensenyança i el testimoni de Joan no coincidien amb el que ensenyaven i volien els homes de la religió oficial, els manaires de Jerusalem.

Per això desperta en ells l'alarma. I envien sacerdots, levites i fariseus a interrogar Joan.

Volien saber qui era aquell estrany predicador que anunciava una nova llum fora de la Ciutat Santa que era el territori de la religió oficial que, de cap manera, pot tolerar missatges al marge del seu control i exclusiva.

Joan no accepta cap títol. És un ningú. És una veu que crida en el desert.

Quina és la clau?

Només des del despullament de tota pretensió hom pot ser testimoni autoritzat de la claror que és Déu.

Joan va ser una veu escoltada i acollida per uns: els publicans i les prostitutes, i refusada per altres: els sacerdots i manaires.

Què passa aquí?

Que els que no són res, els ningú, escolten i acullen la veu del Senyor.

En canvi, els titulats pretensiosos, la refusen.

I és que l'evangeli trastorna les nostres preteses seguretats. Les bombardeja, les anul·la.

Joan XXIII ho tenia clar quan deia: "Déu ho és tot. Jo no sóc res."

Aquesta hauria de ser sempre una de les nostres certeses més lluminoses i estimulants.

El tot de Déu és on nosaltres ens recolzem i ens sentim segurs, protegits, salvats i agraïts.

El no res nostre dibuixa amb exactitud els nostres límits, les nostres defallences i les nostres carències.

Tot plegat més que suficient per a mantenir-nos en una actitud humil, disciplinada i exigent amb nosaltres mateixos.

En aquest temps d'Advent hauríem d'aprendre a ser pacífics, portadors de pau.

Vivim en un temps uniformement accelerat. Cada dia volem caminar més de pressa. Volem que el fruit grani abans d'hora.

Es volen superar rècords

- rècords de rapidesa
- rècords d'eficàcia
- rècords de guanys econòmics.

I, com és lògic, aquest context marca i distorsiona profundament l'home contemporani.

El marca i l'enverina.

El marca i l'endureix. Per això passa per alt les sofrències dels altres: ni s'hi fixa.

En canvi, la paciència cristiana avui encara sona per a molts com a l'opi del poble.
I no ho és.

La paciència del missatge d'avui és la ciència de la pau, de la serenor, de la calma,
del seny, de la solidaritat activa i eficaç.

La ciència que camina activament per aconseguir entre tots el desitjat objectiu de
la pau veritable.

Pau a dins de l'esperit

- en el cor
- i en el pensament.

I pau a fora

- en el món malmès
- en la societat corrompuda
- en la família insolidària
- en l'Església a millorar.

Els homes, atabalats i mig perduts, ens precipitem tontament.

Déu, en canvi, no en té cap de pressa.

Per què no li demanem els uns pels altres aquesta preuada gràcia?

Tots hi sortiríem guanyant.